

Böndör Pál: Finis

A táv felénél – mintha csak bújócskázánk –
újra szinte teljesen felszabadulunk –
aránylag könnyű atléta (hetvenöt
kilogramm) hirtelen megindulok:

Bojler? Baudelaire? Lábtempózik
míg keresem helyemet a világban:
Lehetnék járműbe szerelt bomba
vagy éppen levél – naivan küzdök

nem adom fel és nem állok le.
Mindig csakis előlről – lesz, ami lesz –
mint a kérdőjel a spanyol
mondatoknál? Aki nem ismeri a tudást

nem is létezik – meg sem született
nem kapcsolja se be, se ki a gépeket
rosszul időzített finisbe kezd
majd magyarázkodik és panaszkodik

vagy csüggedten hallgat és titokban iszik.
Ha néha mégis diadalmaskodik semmi haszna belőle
és így visszafogottan forr és ég
elpárolog habár nem létezik.

Egyik üstökös a másik parázs
a többség nem képes szikrát csíholni

senki sem jobb a sarki kurvánál:
jól tudja mit kap a végén.

(És a kocogók? Velük mi van?
Útközben felülvizsgálhatjuk a pálya
hosszát. Elfogadhatónak tűnik
– mintha tényleg lenne célod.)

...A táv felétől másvalaki vagyok
aki nem figyel rám: hangosan ásít
leparkol a háló rejtett sarkába
és a képzeletemre támaszkodva horkol.

A paplan és a vers gyűrődései között
halhatatlan kékre festi álmait,
és arra ébred, hogy megöregedett
és soha többet nem talál örömet.

– túl sok a múltból. Nincs takaró
mely elfedje. Az otthon valahol máshol van.
Ahol összegyűlnének a rokonok
hogy meghosszabbítsák a vacsorákat és a reggeliket.

Eddig is jó volt de ez'tán még jobb lesz –
hacsak költözés közben
nem veszítem el a Borgesemet ami soronként
mérgezi a lelkemet. Most egy ideig

nem hullnak bombák... Miért
szégyelljem, boldogabb már soha
– hiába az utolsó kört futom –
tájékozatlanságom miatt nem leszek.

Böndör Pál az Eső lesz idején, 1970